

Beste dokter Van den Berghe,
Beste spoedarts,
Beste spoedverpleegkundigen,

26 januari 2014: het is een dag in ons geheugen gegrift. De dag dat ons Lena 'valdag' had.

Wat toen meteen voor mezelf al leek als 'geen normaal flauwvallen' werd werkelijkheid na het zien van de RX thorax. Maar niets had ons kunnen doen vermoeden dat we dergelijk nieuws gingen krijgen. Bijna een jaar geleden, maar toch lijkt het nog steeds gisteren: 'mevrouw, komt u eens mee' – 'er zit iets dat er niet hoort te zitten' – 'gebeld met UZ' – 'hun ziekenwagen komt u halen' – 'oncoloog' – '...'.

Dat iets dat daar niet mocht zitten bleek een ganglio-neuroom (= goedaardig) en heel groot. Lena noemde het 'ding' eerst brolbol, en na haar operatie, toen we de exacte afmetingen hoorden (en vergeleken met spullen rondom ons) noemt ze haar litteken nu: de colablikrits... (ritske open, colablik eruit, ritske toe...)

Het is onvoorstelbaar welke impact het nieuws, de onderzoeken, de operatie, het wachten op nieuws,... heeft gehad op Lena, op haar broers, op onze eigen gezondheid, op ons karakter, kortom: op ons 'zijn'.

Het is onvoorstelbaar wat Lena, op enkele weken tijd, heeft moeten doorstaan.

Het is onvoorstelbaar hoe fantastisch goed ze hier is uitgekomen.

We ervaren op de dienst PICU en de dienst kinderoncologo heel intens wat andere kindjes en hun ouders daar allemaal doorstaan, we beseffen dat we onze 'pollekes' mogen kussen...

Die ervaring, de onvoorwaardelijke inzet van de hulpverleners (professionelen en vrijwilligers) daar, de hopen geschenkjes die Lena kreeg,... overtuigde ons om 'iets' te doen.

We zamelden spullen in voor de prikkenmand (tante 'Ki zal het wel al verteld hebben) in jullie ziekenhuis alsook in het UZ (3 wagens vol) en spaarden (samen) een bedrag in voor het Kinderkankerfonds om 'U' tegen te zeggen. Op Kerstavond gaan we dit overhandigen in Boom bij "Music For Life".

Ik hield in Lena's naam een blog bij om te ventileren, maar vooral om voor haar het verhaal (als zij er later klaar voor is) te kunnen duiden, zonder gaten in het geheel. Met de tijd, en de steeds goede onderzoeken post-operatief, neemt de blog af, maar alsnog schrikken we van het aantal volgers... Vandaag was er terug controledag in het UZG. We kregen fantastisch nieuws: haar onderzoeken zijn allemaal heel goed. Zo goed zelfs dat 3-maandelijke controle mag uitblijven tot in de zomervakantie!

Hoog tijd dus om los te laten, of het althans te proberen... want nog steeds - heel gek na al die tijd en al dat goed nieuw - is de ene dag de andere niet. Daarvoor was de schok te groot...

Hoog tijd dus om jullie te bedanken. Want hier is echt nog geen ruimte voor geweest.

We hebben elk van jullie zo enorm geapprecieerd, gewaardeerd die avond, maar ook nadien. Jullie waren ontzettend alert bij het diagnosticeren (het UZ feliciteerde jullie hier voor), jullie hebben ons dat slechte nieuws heel waardig en correct gebracht, jullie hadden ongelofelijke tijd voor ons – op zondagavond, ...

Doe zo verder, want dit geheel maakt jullie een fantastisch team, dit geheel zorgde ervoor dat we met voldoende info en moed vertrokken met het team van UZG richting de nachtmerrie die ons te wachten stond. Blijf dat menselijke in jullie dragen, het is prachtig zoals je het die avond deed.

Hartelijke groeten en zeer genegen,
Van der Plaetsen – Van Geyt
Geert, Annika, Lena, Joren, Daan

P.S.: @ Pascal; ons Lena vroeg me u zeker te vragen of er al TV's voor handen zijn op uw dienst. In UZG hebben ze er overal, zelfs in de onderzoekskamer... ;-)